

Новомосковський міськрайонний суд
Дніпропетровської області
вул. В.Ковалівка, 10-б, м. Новомосковськ,
Дніпропетровська обл., 51200

Позивач:

22 05 2017

Дніпропетровська обласна
державна адміністрація
пр-т. Поля (Кірова), 1, м. Дніпро, 49004,
телефон: (056) 742-88-59, 742-89-80
факс: (056) 742-83-84, 770-31-22
E-mail: info@adm.dp.ua

Відповідач 1:

Піщанська сільська рада Новомосковського
району Дніпропетровської області
вул. Центральна, 4, с.Піщанка,
Новомосковський район,
Дніпропетровська область, 51283
тел. (0569)38-61-42

Відповідач 2:

засоби зв'язку не відомі

✓ Третя особа на боці позивача, яка
не заявляє
самостійних вимог:

Державне підприємство
«Новомосковське лісове господарство»
ЄДРПОУ 00991634, тел./факс: 7-94-37
вул. Червоний Кут, 1, м. Новомосковськ,
Дніпропетровська область, 51283

Ціна позову: 8131,50 грн.

ПОЗОВНА ЗАЯВА

Дніпропетровська обласна державна адміністрація звертається до Новомосковського міськрайонного суду виходячи з наступного.

Відповідно до ст. 14 Конституції України, ст. 1 Земельного кодексу України (далі – ЗК України) земля є основним національним багатством, що перебуває під особливою охороною держави.

За змістом ст. 3 Земельного кодексу України земельні відносини, що виникають зокрема, при використанні лісів, регулюються цим Кодексом. Інші нормативні акти застосовуються у випадку, якщо вони не суперечать останньому.

За загальним правилом, визначеним у ст. 84 Земельного кодексу України, до земель державної власності, які не можуть передаватись у приватну власність, належать, серед іншого, і землі лісогосподарського призначення, крім випадків, визначених цим Кодексом.

Згідно вимог ч. 1 статті 116 Земельного кодексу України громадяни та

юридичні особи набувають права власності та право користування земельними ділянками із земель державної власності на підставі рішення відповідного органу в межах їх повноважень, визначених цим Кодексом.

Право власності землею набувається та реалізується фізичними особами в порядку і на підставах, визначених Конституцією України, Земельним кодексом України, а також інших законів, що видаються відповідно до них.

Згідно із ст.ст. 31 Лісового кодексу України в редакції, чинній на час виникнення спірних відносин, передача у власність для нелісогогосподарських потреб земельних лісових ділянок площею до 1 гектара, що перебувають у державній власності, на території Дніпропетровської області, віднесено до повноважень Дніпропетровської обласної державної адміністрації.

Порушення інтересів Дніпропетровської обласної державної адміністрації полягає у вибутті із власності держави земельної ділянки лісогогосподарського призначення всупереч встановленого законом порядку за відсутності волі власника – держави в особі Дніпропетровської обласної державної адміністрації.

Встановлено, що п. 37 рішення Піщанської сільської ради № 1-18-У від 12.03.2008 «Про передачу земельної ділянки у власність для будівництва та обслуговування житлового будинку, господарських будівель і споруд та видачу державного акту на право власності на земельні ділянки на території с. Піщанська в районі вулиць Пролетарська, Садова, Зелена, Мостова, Мира, Чкалова»

затверджено технічну документацію із землеустрою щодо складання документів, що посвідчує право на земельну ділянку, та передано у власність для будівництва та обслуговування житлового будинку, господарських будівель і споруд земельну ділянку, загальною площею 0,250 га, на території с.Піщанка в районі вулиці Зелена.

На підставі зазначеного рішення отримав державний акт на право власності на земельну ділянку (кадастровий номер 1223285500:03:014:0037) серії ЯЕ № 980237 від 31.03.2008 та на теперішній час є його власником.

Так, пункт 37 рішення Піщанської сільської ради від 12.03.2008 №1-18-V, прийнято з порушенням вимог чинного законодавства, а тому підлягає визнанню недійсним та скасуванню, виходячи з наступного.

Відповідно до ст. 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Згідно п. «б» ч.1 ст. 12 Земельного Кодексу України (далі – ЗК України, в редакції від 01.01.2008) до повноважень сільських, селищних, міських рад у галузі земельних відносин на території сіл, селищ, міст належить передача земельних ділянок комунальної власності у власність громадян та юридичних осіб відповідно до Кодексу.

Спірна земельна ділянка площею 0,25 га, що розташована по вул. Зелена у с. Піщанка, яка на підставі п. 37 зазначеного рішення Піщанської сільської ради передана у власність ; не є комунальною власністю, а відноситься до земель державної власності.

Вказаний факт підтверджується інформацією ДП «Новомосковське лісове господарство», згідно якої спірна земельна ділянка відноситься до земель 75 кварталу, 2 виділ, які відповідно до планово-картографічних матеріалів лісовпорядкування ДП «Новомосковське лісове господарство», розроблених у 2004 році Київською

лісовпорядною експедицією, відносяться до земель державного лісового фонду, що знаходяться у постійному користуванні зазначеного державного лісогосподарського підприємства.

Відповідно до п.5 Прикінцевих положень Лісового Кодексу України до одержання в установленому законом порядку державними лісогосподарськими підприємствами державних актів на право постійного користування земельними лісовими ділянками, документами, що підтверджують це право на раніше надані землі, є планово-картографічні матеріали лісовпорядкування.

Про необхідність застосування вказаної норми зазначає і Верховний Суд України під час розгляду справи № 6-212цс14.

Крім того, факт належності спірної земельної ділянки (як однієї із земельних ділянок, що відносяться до земель лісогосподарського призначення 75 кварталу) ДП «Новомосковський лісгосп» встановлений постановою Дніпропетровського апеляційного господарського суду від 13.11.2013 у справі № 20/5005/9915/2012. Відповідно до ст. 61 Цивільного процесуального Кодексу України обставини, встановлені судовим рішенням у цивільній, господарській або адміністративній справі, що набрало законної сили, не доказуються при розгляді інших справ, у яких беруть участь ті самі особи або особа, щодо якої встановлено ці обставини.

За змістом норм Земельного та Лісового кодексів України землі лісового фонду мають особливий статус, а тому є обмеженими в обороті, тобто можуть надаватися у власність у виключних випадках.

Згідно ч. ч. 2, 3 ст. 152 Земельного кодексу України власник земельної ділянки може вимагати усунення будь-яких порушень його прав на землю, навіть якщо ці порушення не пов'язані з позбавленням права володіння земельною ділянкою, і відшкодування завданих збитків.

Захист прав громадян та юридичних осіб на земельні ділянки здійснюється, зокрема, шляхом визнання угоди недійсною, визнання недійсними рішень органів місцевого самоврядування, застосування інших, передбачених законом, способів.

Стаття 153 Земельного кодексу України визначає, що власник не може бути позбавлений права власності на земельну ділянку, крім випадків, передбачених цим Кодексом та іншими законами України.

Також за приписами ч. 1 ст. 155 Земельного кодексу України у разі видання органом виконавчої влади або органом місцевого самоврядування акту, яким порушуються права особи щодо володіння, користування чи розпорядження належною їй земельною ділянкою, такий акт визнається недійсним.

Статтею 21 Цивільного кодексу України передбачено, що суд визнає незаконним та скасовує правовий акт індивідуальної дії, виданий органом державної влади, органом влади Автономної Республіки Крим або органом місцевого самоврядування, якщо він суперечить актам цивільного законодавства і порушує цивільні права або інтереси. Суд визнає незаконним та скасовує нормативно-правовий акт органу державної влади, органу влади Автономної Республіки Крим або органу місцевого самоврядування, якщо він суперечить актам цивільного законодавства і порушує цивільні права або інтереси.

Статтею 393 Цивільного кодексу України передбачено, що правовий акт органу державної влади, органу влади Автономної Республіки Крим або органу місцевого самоврядування, який не відповідає законові і порушує права власника, за позовом власника майна визнається судом незаконним та скасовується. Власник майна, права

якого порушені внаслідок видання правового акта органом державної влади має право вимагати відновлення того становища, яке існувало до видання цього акта.

Слід також зазначити, що спірна земельна ділянка не вилучалась із земель державної власності лісогосподарського призначення і на час прийняття Піщанською сільською радою рішення про її надання у власність знаходилась у користуванні ДП «Новомосковське лісове господарство».

Приймаючи спірне рішення про передачу у власність земельної ділянки (кадастровий номер 1223285500:03:014:0037) для будівництва та обслуговування житлового будинку, Піщанська сільська рада, всупереч вимогам ст. 20 Земельного Кодексу України (в редакції від 01.01.2008), фактично безпідставно та неправомірно змінила цільове призначення земельної ділянки лісогосподарського призначення та передала її у власність громадянину.

Так, відповідно до ст. 57 Лісового кодексу України зміна цільового призначення земельних лісових ділянок з метою їх використання в цілях, не пов'язаних з веденням лісового господарства, провадиться органами виконавчої влади або органами місцевого самоврядування, які приймають рішення про передачу цих земельних ділянок у власність або надання у постійне користування відповідно до Земельного кодексу України.

Згідно зі ст. 17 ЗК України (в редакції від 01.01.2008), ст. 31 ЛК України розпорядження землями державної власності відноситься до повноважень обласних державних адміністрацій в межах, визначених цим Кодексом.

Водночас, в порушення ст. 50 Закону України «Про землеустрій» (в редакції від 19.06.2003), ст. 9 Закону України «Про державну експертизу землепорядної документації» (в редакції від 17.06.2004) проект землеустрою щодо відведення земельної ділянки з кадастровим номером 1223285500:03:014:0037 у зв'язку зі зміною її цільового призначення не розроблявся і у встановленому законом порядку не погоджувався.

Згідно зі ст. 21 ЗК України (в редакції від 01.01.2008) порушення порядку встановлення та зміни цільового призначення земель є підставою для визнання недійсними рішень органів державної влади, Верховної Ради Автономної Республіки Крим, Ради міністрів Автономної Республіки Крим та органів місцевого самоврядування про надання (передачу) земельних ділянок громадянам та юридичним особам.

З огляду на викладене пункт 37 рішення Піщанської сільської ради від 12.03.2008 №1-18-V має бути визнаний недійсним.

Враховуючи, що земельна ділянка надана Піщанською сільською радою за відсутності відповідних повноважень, з порушенням вимог ст. 17, 20, 84 Земельного кодексу України, державний акт на право приватної власності на земельну ділянку серії ЯЕ 980237 від 31.03.2008, виданий на ім'я _____, підлягає визнанню недійсним.

Оскільки орган, уповноважений розпоряджатися землями державної власності, своєї згоди на передачу земельної ділянки державного лісового фонду у власність громадянину _____ не надавав і Піщанську сільську раду на це не уповноважував, то земельна ділянка вибула з володіння держави поза волею повноважного органу і має бути повернута власнику.

Видача державного акта на право власності на земельну ділянку без визначеної законом (ч. 1 ст. 116 ЗК України) підстави є неправомірною, а державний акт,

виданий з порушеннями вимог ст.ст. 116 ЗК України, - недійсним (постанова Судової палати у цивільних справах Верховного Суду України від 24.05.2013 № 6-14цс13).

Відповідно до ст. 152 Земельного кодексу України держава забезпечує рівні умови захисту прав на землю. Захист прав на землю може, крім іншого, здійснюватися шляхом визнання недійсними рішень органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування та застосуванням інших, передбачених законом, способів.

Статтею 378 Цивільного кодексу України визначено, що право особи на земельну ділянку може бути припинено за рішенням суду.

Разом із цим, Цивільним кодексом України передбачені засади захисту права власності. Зокрема, ст. 387 ЦК України надає власнику право витребувати майно із чужого незаконного володіння.

Витребування майна шляхом віндикації застосовується до відносин речово-правового характеру, зокрема якщо між власником і володільцем майна немає договірних відносин і майно перебуває у володільця не на підставі укладеного з власником договору.

Разом із цим, відповідно до ст. 1212 ЦК України особа, яка набула майно або зберегла його у себе за рахунок іншої особи (потерпілого) без достатньої правової підстави (безпідставно набуте майно), зобов'язана повернути потерпілому це майно. Особа зобов'язана повернути майно і тоді, коли підстава, на якій воно було набуте, згодом відпала.

Положення глави 83 ЦК України застосовуються незалежно від того, чи безпідставне набуття або збереження майна було результатом поведінки набувача майна, потерпілого, інших осіб чи наслідком події.

Положення вказаної глави застосовуються також до вимог про повернення майна власником із чужого незаконного володіння.

Аналогічний правовий висновок викладено Верховним Судом України у постанові від 02.03.2016 у справі №6-3090цс15, який відповідно до ст. 360-7 ЦПК України, має враховуватися іншими судами загальної юрисдикції при застосуванні таких норм права.

Крім того, позовна заява про витребування лісової земельної ділянки із приватної власності у державну власність, безумовно становить суспільний інтерес.

Відповідно до статті 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі - Перший протокол, Конвенція) кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права. Предметом безпосереднього регулювання статті 1 Першого протоколу є втручання держави в право на мирне володіння майном, зокрема, й позбавлення особи права власності на майно шляхом його витребування на користь держави.

У практиці Європейського суду з прав людини (серед багатьох інших, рішення Європейського суду з прав людини у справах «Спорронг і Льоннрот проти Швеції» від 23 вересня 1982 року, «Джеймс та інші проти Сполученого Королівства» від 21 лютого 1986 року, «Щокін проти України» від 14 жовтня 2010 року, «Серков проти України» від 7 липня 2011 року, «Колишній король Греції та інші проти Греції» від 23 листопада 2000 року, «Булвес» АД проти Болгарії» від 22 січня 2009 року, «Трегубенко проти України» від 2 листопада 2004 року, «East/West Alliance Limited»

проти України» від 23 січня 2014 року) також напрацьовано три критерії, які слід оцінювати на предмет сумісності заходу втручання в право особи на мирне володіння майном із гарантіями статті 1 Першого протоколу, а саме: чи є втручання законним; чи переслідує воно «суспільний», «публічний» інтерес; чи є такий захід (втручання в право на мирне володіння майном) пропорційним визначеним цілям.

Критерій законності означає, що втручання держави у право власності особи повинно здійснюватися на підставі закону - нормативно-правового акту, що має бути доступним для заінтересованих осіб, чітким та передбачуваним у питаннях застосування та наслідків дії його норм.

Втручання держави в право власності особи є виправданим, якщо воно здійснюється з метою задоволення «суспільного», «публічного» інтересу, при визначенні якого Європейський суд з прав людини надає державам право користуватися «значною свободою (полем) розсуду». Втручання держави в право на мирне володіння майном може бути виправдане за наявності об'єктивної необхідності у формі суспільного, публічного, загального інтересу, який може включати інтерес держави, окремих регіонів, громад чи сфер людської діяльності.

Так, Конституція України (статті 13, 14) визначає, що земля є об'єктом права власності Українського народу, від імені якого права власника здійснюють органи державної влади та органи місцевого самоврядування в межах, визначених цією Конституцією. Земля є основним національним багатством, що перебуває під особливою охороною держави. Право власності на землю набувається і реалізується громадянами, юридичними особами та державою виключно відповідно до закону.

За правилами статей 4, 5 Земельного кодексу України завданням земельного законодавства, яке включає в себе цей Кодекс та інші нормативно-правові акти у галузі земельних відносин, є регулювання земельних відносин з метою забезпечення права на землю громадян, юридичних осіб, територіальних громад та держави, раціонального використання та охорони земель, а основними принципами земельного законодавства є, зокрема, поєднання особливостей використання землі як територіального базису, природного ресурсу і основного засобу виробництва; забезпечення рівності права власності на землю громадян, юридичних осіб, територіальних громад та держави; невтручання держави в здійснення громадянами, юридичними особами та територіальними громадами своїх прав щодо володіння, користування і розпорядження землею, крім випадків, передбачених законом.

Стаття 80 Земельного кодексу України закріплює суб'єктний склад власників землі, визначаючи, що громадяни та юридичні особи є суб'єктами права власності на землі приватної власності, територіальні громади є суб'єктами права власності на землі комунальної власності та реалізують це право безпосередньо або через органи місцевого самоврядування, держава, реалізуючи право власності через відповідні органи державної влади, є суб'єктом права власності на землі державної власності.

З огляду на положення частини першої статті 83, частини першої статті 84 Земельного кодексу України комунальною власністю є землі, які належать на праві власності територіальним громадам сіл, селищ, міст; у державній власності перебувають усі землі України, крім земель комунальної та приватної власності. Статтею 122 ЗК України визначені повноваження органів виконавчої влади, Верховної Ради Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування щодо передачі земельних ділянок у власність або у користування відповідно із земель державної та комунальної власності.

Таким чином, земля як основне національне багатство, що перебуває під особливою охороною держави, є об'єктом права власності Українського народу, а органи державної влади та органи місцевого самоврядування здійснюють права власника від імені народу, в тому числі й тоді, коли приймають рішення щодо розпорядження землями державної чи комунальної власності.

Прийняття рішення про передачу земель державної власності в приватну власність із земель державної власності позбавляє Український народ загалом (стаття 13 Конституції України) правомочностей власника землі в тому обсязі, який дозволяє її статус як землі державної власності. В цьому контексті в сфері земельних правовідносин важливу роль відіграє конституційний принцип законності набуття та реалізації права власності на землю в поєднанні з додержанням засад правового порядку в Україні, відповідно до яких органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України (статті 14, 19 Конституції України).

Установлено, що земля, віднесена до земель для будівництва та обслуговування житлового будинку, господарських будівель і споруд, мала лісогосподарське призначення та вкрита лісом. Фактично відбулась незаконна зміна цільового призначення землі, що призвело до одержання у власність земельної ділянки загальною площею 0,25 га.

За таких обставин «суспільним», «публічним» інтересом звернення Дніпропетровської Обласної державної адміністрації до суду з вимогою витребування спірних земельних ділянок з володіння відповідача є задоволення суспільної потреби у відновленні законності при вирішенні суспільно важливого та соціально значущого питання – зміни цільового призначення земель лісового фонду та безоплатної передачі у власність громадянину земельної ділянки і лісів із державної власності, а також захист суспільних інтересів загалом, права власності на землю Українського народу, лісів - національного багатства України та лісів як джерела задоволення потреб суспільства в лісових ресурсах. «Суспільний», «публічний» інтерес полягає у відновленні правового порядку в частині визначення меж компетенції органів державної влади та місцевого самоврядування, відновленні становища, яке існувало до порушення права власності Українського народу на землю та ліси, захист такого права шляхом повернення в державну власність землі та лісів, що незаконно вибули з такої власності.

Європейський суд з прав людини, оцінюючи можливість захисту права особи за статтею 1 Першого протоколу, загалом перевіряє доводи держави про те, що втручання в право власності відбулося в зв'язку з обґрунтованими сумнівами щодо законності набуття особою права власності на відповідне майно, зазначаючи, що існують відмінності між тією справою, в якій законне походження майна особи не оспорується, і справами стосовно позбавлення особи власності на майно, яке набуто злочинним шляхом або стосовно якого припускається, що воно було придбане незаконно (наприклад, рішення та ухвали Європейського суду з прав людини у справах «Раймондо проти Італії» від 22 лютого 1994 року, «Філіпс проти Сполученого Королівства» від 5 липня 2001 року, «Аркурі та інші проти Італії» від 5 липня 2001 року, «Ріела та інші проти Італії» від 4 вересня 2001 року, «Ісмаїлов проти Російської Федерації» від 6 листопада 2008 року).

Таким чином, стаття 1 Першого протоколу гарантує захист права на мирне

володіння майном особи, яка законним шляхом, добросовісно набула майно у власність, і для оцінки додержання «справедливого балансу» в питаннях позбавлення майна мають значення обставини, за якими майно було набуто у власність, поведінка особи, з власності якої майно витребується.

Стосовно землі лісогосподарського призначення закон установлює пріоритет державної, комунальної власності на землю над приватною і, крім того, прямо забороняє органам місцевого самоврядування та органам виконавчої влади передавати в приватну власність ліси та землю відповідного цільового призначення.

Таким чином, законно набути право приватної власності на спірну земельну ділянку лісогосподарського призначення площею 0,25 га із земель державної власності не могла жодна юридична чи фізична особа, в тому числі відповідач.

Вказана фізична особа в силу зовнішніх, об'єктивних, явних і видимих, характерних для лісу (стаття 1 ЛК України) природних ознак (наявності лісової (деревної) рослинності) спірної земельної ділянки знала або, проявивши розумну обачність, могла знати про те, що ліс і ділянка вибули з володіння держави з порушенням вимог закону, що ставить її добросовісність під час набуття земельної ділянки у власність під обґрунтований сумнів.

Крім того, витребування спірних земельних ділянок з володіння відповідача на користь держави відповідає критерію законності: витребування з його власності земельної ділянки, здійснюється на підставі норм статті 153 Земельного кодексу України, статей 387, 1212 Цивільного кодексу України в зв'язку з порушенням органом місцевого самоврядування вимог Лісового кодексу України та Земельного кодексу України, які відповідають вимогам доступності, чіткості, передбачуваності, офіційні тексти зазначених нормативно-правових актів в актуальному стані є публічними та загальнодоступними.

За таких обставин позов Дніпропетровської обласної державної адміністрації по суті не суперечить загальним принципам і критеріям правомірного втручання в право особи на мирне володіння майном, закладеним у статті 1 Першого протоколу.

Такий правовий висновок викладений у постанові Верховного Суду України від 16.12.2015 у справі № 6-2510ц15.

Аналогічна правова позиція наведена в рішенні Європейського суду з прав людини у справі «Трегубенко проти України» від 02.11.2004.

Дніпропетровській обласній державній адміністрації про вказані порушення раніше не було відомо, оскільки рішення про передачу у власність земельної ділянки Піщанською сільською радою приймалось без її участі.

Про наявність цього протиправного рішення та порушення свого права щодо розпорядження земельним ділянками лісогосподарського призначення облдержадміністрації стало відомо при розгляді Новомосковським міськрайонним судом справи № 0427/1871/2012 за аналогічною позовною заявою Новомосковської міжрайонної прокуратури в інтересах держави в особі Дніпропетровської обласної державної адміністрації про визнання недійсним пункту 87 рішення Піщанської сільської ради Новомосковського району Дніпропетровської області № 1-18-V від 12.03.2008, визнання недійсним державного акту на право власності на земельну ділянку та витребування земельної ділянки.

Оскільки позовна заява (уточнена) Новомосковського міжрайонного прокурора Дніпропетровської області від 16.02.2015 № 77-453-вих/15 надійшла до облдержадміністрації та зареєстрована 31.03.2015 за № 3005/0/1-15, то у даному

випадку облдержадміністрація звертається до суду з відповідним позовом у межах загальних строків позовної давності.

Враховуючи викладене, керуючись ст. ст. 31, 45, 82 152, 153 ЦПК України, ст. ст. 13, 17, 20, 21, 122 Земельного кодексу України, ст. ст. 31, 57 Лісового кодексу України, ст. 388 ЦК України, -

ПРОШУ:

1. Визнати недійсним та скасувати п. 37 рішення Піщанської сільської ради Новомосковського району Дніпропетровської області № 1-18-У від 12.03.2008 «Про передачу земельної ділянки у власність для будівництва та обслуговування житлового будинку, господарських будівель і споруд та видачу державного акту на право власності на земельні ділянки на території с. Піщанська в районі вулиць Пролетарська, Садова, Зелена, Мостова, Мира, Чкалова» щодо передачі у власність земельної ділянки площею 0,250 га за адресою:

2. Визнати недійсним державний акт серії ЯЕ 980237 від 31.03.2008, виданий на ім'я _____, право приватної власності на земельну ділянку, загальною площею 0,250 га, кадастровий номер 1223285500:03:014:0037, за адресою:

_____ і у Книзі записів реєстрації державних актів на право власності на землю та на право постійного користування землею, договорів оренди землі за № 01-08-126-01057.

3. Витребувати із незаконного володіння _____ земельну ділянку площею 0,250 га кадастровий номер 1223285500:03:014:0037, за адресою: _____ у власність держави в особі Дніпропетровської обласної державної адміністрації.

4. Стягнути у дохід Державного бюджету України суми судового збору з відповідачів пропорційно до розміру позовних вимог .

Додатки:

- копії позову з додатками сторонам у справі на _____ арк.;
- копія державного акту серії ЯЕ 980237 від 31.03.2008 на 1 арк.;
- копія інформаційної довідки з Державного реєстру речових прав на 1 арк.;
- копія витягу з рішення Піщанської сільради від № 1-18-У від 12.03.2008 на 3 арк.;
- копія інформації ДП «Новомосковський лісгосп» на 1 арк.;
- копія позовної заяви (уточненої) Новомосковського міжрайонного прокурора Дніпропетровської області від 16.02.2015 № 77-453-вих/15 на 5 арк.;
- копія довіреності від 29.12.2016 № 42-5764/0/2-16.

Представник облдержадміністрації
за довіреністю

Я.О.ВЕРГУН